

WHO chce zahrnout čínskou medicínu do systému zdravotnictví - ČR z ní dělá léčitelství

Karolína Kudynová

Vox Populi

3.1.2019

Tradiční čínská medicína a její osud je Česku v ohrožení. I přes její mezinárodní úspěchy a respekt i podporu WHO má v ČR spadat pod léčitelství, bez možnosti být „zdravotní službou“. Přitom ještě na podzim roku 2017 byla zařazena na seznam nelékařských profesí. Tím získala v zákonu status, který by umožnil terapeutům i studium na vysokých školách. V říjnu 2018 byla čínská medicína ze zákona způsobem vzbuzujícím oprávněné pochybnosti vyškrtnuta. Její přesun mezi léčitele má umožnit připravovaný zákon z pera Ministerstva zdravotnictví. Narychlo ušitý text přitom podle kritiků negarantuje žádné vzdělání terapeutů a pokud by začal platit, velmi zkomplikuje jejich provoz.

Hrozí tak nekvalitní péče od „kohokoli“ bez patřičného vzdělání a omezení

přístupu a dostupnosti vyškolených terapeutů, kteří by podle novely nesměli ani říkat, že „léčí“, neboť i za to by jim hrozily postihy do 1 milionu korun.

Degradace této 5 tisíc let staré **čínské medicíny** je založena nejspíše na vysoké neinformovanosti překladatelů **zákona o léčitelích** a velmi pravděpodobně politicky motivovaná. Existuje přitom tisíce uznávaných mezinárodních studií prokazujících oblibu a **léčebný efekt tradiční čínské medicíny**, která je hojně využívána po celém světě, včetně vyspělých států Evropy, a má ve světě řadu klinik a univerzit.

Přitom se ČR a zákonodárci tímto návrhem podle **Unie příznivců TČM** dopouští mezinárodních i protiústavních prohřešků. Chybí jasná definice a vymezení pojmů co je léčitelství, a podle kritiků dochází k porušení listiny základních práv a svobod a k diskriminaci

Se zněním špatného **zákona o léčitelích** nesouhlasí ani **komora Tradiční čínské medicíny, 1. školy tradiční čínské medicíny**, které garantují vzdělání na potřebné úrovni, terapeuté ani **Unie příznivců Tradiční čínské medicíny**.

Navrhovaný zákon jde i proti dodržování Listiny základních práv a svobod ČR, a práv občanů, která jsou zakotvena v mezinárodních dokumentech vyšší právní síly a v Ústavě ČR. Nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod. Podle Článku 23 Ústavy ČR bodu slib poslance a senátora zní: “Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že svůj **mandát budu vykonávat v zájmu všeho lidu** a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.” Zde se dá namítat, že tento zákon vzniká spíše v zájmu České lékařské komory, nikoli „lidu“, který má o čínskou medicínu a další léčebné metody zájem. Není tedy možné, aby někdo svévolí označovat různé léčebné a zdravotní metody za léčitelství a zakazoval jejich reklamu.

Podle článku 15 **Listiny základních práv a svobod** ČR je zaručena každému **svoboda myšlení a náboženského vyznání a také svoboda vědeckého bádání**. Z toho vyplývá že by měla být zaručena také svoboda jiné medicínské vědecké disciplíny, přestože nevychází z evropského kulturního kontextu.

Podle článku 16 Listiny základních práv a svobod ČR má každý právo **svobodně projevat svou víru, společně s jinými lidmi, soukromě nebo veřejně, vyučováním** apod. Tedy by měla být zaručena svoboda vyučovat TČM, i veřejně.

Její degradace za léčitelství a vynechání ze zákona je tedy nepřípustná, protože je její praxe na kvalifikované vzdělání úzce navázána. Výkon těchto práv může být omezen zákonem, jde-li o opatření nezbytná pro ochranu zdraví a práv a svobod druhých. Je v pořádku aby lidé kteří léčí druhé dodržovali pravidla, ale není v pořádku degradovat medicínu jiného kulturního kontextu a považovat za „nesvéprávné.“

Podle Článku 17 Listiny základních práv a svobod je zaručeno **právo na informace**. V souvislosti s tvorbou zákona o léčitelích však zřejmě velmi chybuje Ministerstvo zdravotnictví, které informace o tvorbě zákona dotčeným účastníkům neposkytlo. Podle článku **23 Listiny základních práv a svobod mají občané právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod**, založený Listinou.

Dalším „prohřeškem“ připravovaného zákona o léčitelích je další porušení Listiny základních práv a svobod podle článku 26, který každému dává **právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat**. Zákaz použití reklamy pro praktikování tradiční čínské medicíny a jejích léčebných prostředků se tedy jeví jako protiprávní.

Navíc každý občan má právo na legální přístup k různým účinným metodám léčby včetně alternativ.

Podle **WHO - Světové zdravotnické organizace** má naopak svět, včetně České republiky, která je členem WHO, **tradiční medicíny** podporovat a zařadit je do palety dostupné zdravotní péče. Cílem je využití přidaných hodnot, které vůči konvenčnímu systému tradiční medicíny přináší - a to se zřetelem k zvyšování blaha a **zdraví obyvatel** a zejména pro prevence nemocí. *Zdroj*

Léčba nemocí v tradiční čínské medicíně je prokázána řadou studií jako úspěšná, ačkoliv probíhá jiný způsobem. Jsou prokázány četné přínosy pro **zdraví** a léčení různých chorob (včetně těch chronických a zdánlivě neléčitelných). Syndromy **tradiční čínské medicíny** se staly součástí **11. mezinárodní klasifikace chorob WHO. Světová zdravotnická organizace (WHO)** nabádá všechny státy k zahrnutí **Tradiční čínské medicíny** do zdravotnictví kvůli preventivním účinkům tohoto lékařského oboru.

Podle dokumentu **WHO** je: „**Tradiční medicína** je důležitou a často podceňovanou součástí zdravotních služeb. Tradiční medicína má dlouhou historii

v udržování a péči o zdraví i při prevenci a léčbě nemocí, zejména chronických. Cílem strategie WHO je podporovat členské státy ve a) využívání potenciálního přínosu tradiční medicíny ke zdraví, celkové pohody a zdravotní péče pro dobro lidí; b) podporovat bezpečné a efektivní využívání tradiční medicíny prostřednictvím regulace, výzkumu a integrovat produkty tradiční medicíny, praktiky tradiční medicíny a praxi tradiční medicíny do zdravotnických systémů. Cílem strategie je podpořit členské státy při vytváření proaktivní politiky a provádění akčních plánů, které posílí úlohu, kterou hraje tradiční medicína v udržování zdravé populace.

V oblasti politické má integrovat **tradiční medicínu** do národních systémů zdravotní péče rozvíjením a prováděním národních zákonů a programů na podporu tradiční medicíny. Podle WHO je také důležité zajistit bezpečnost, účinnost a kvalitu poskytování **tradiční medicíny** rozšířením znalostí a vědomostí o ní a poskytnutím pokynů pro regulaci a standardů zajišťování kvality. Státy mají také zajistit zvýšení fyzické dostupnosti i cenové dostupnosti **tradiční medicíny** pro pacienty s důrazem na přístup pro chudé obyvatelstvo. Mají také podporovat terapeuticky správné používání vhodné tradiční medicíny terapeuty i spotřebiteli (pacienty) a podpořit vzdělávání dovedností služeb a terapií v oboru tradiční medicíny pro zajištění kvality a bezpečnosti, dostatku terapeutů, odborníků a lékařů.

(WHO Strategie tradiční medicíny 2014 - 2023 str. 11 - 13)

Podle šéfa **Komory Tradiční čínské medicíny** Luckého i dalších zástupců škol TČM je snaha jednat s Ministerstvem zdravotnictví k vylepšení zákona, ale tito jsou k argumentům, předloženým studiím i snaze do zákona vnést pravidla pro důstojný provoz našich ordinací, hluší. Svůj podíl má i hysterické odsuzování čínské medicíny ze strany ČLK a podle našeho zdroje i na příslušných úřadech.

Z praxe lidí, kteří se snaží čínskou lékařskou disciplínu hájit, se jeví, že za postojem ministerstva zdravotnictví a degradací **TČM** nestojí zájem o pacienty ani jejich zdraví, ale střet zájmů - politické důvody. Mocný je i strach rigidních lékařských kruhů z České lékařské komory a Společnosti Jana E. Purkyně, kteří odmítají diskusi a uznání předkládaných světových studií, prokazující mnohé pozitivní přínosy tradiční čínské medicíny v léčbě různých chorob.

Jedním z vysvětlení je obava, že by mohla TČM konkurovat, pokud by byla hrazena

z veřejného zdravotního pojištění. To podporuje i WHO. Přitom si čínskou medicínu pacienti hradí dobrovolně sami.

Existuje řada světových studií, které potvrzují **účinky léčebných čínských metod tradiční čínské medicíny (akupunktura, čínské bylinné směsi, dietetika podle ročních období, cvičení qi-qong a další metody)**. Její podporu zmiňuje i **WHO, Světová zdravotnická organizace. Studium čínské medicíny** trvá několik let. Řada bylinných směsí čínské medicíny je zahrnuta a kodifikována v souladu s požadavky mezinárodních standardů a normy ISO 9001:2015 zajišťující bezpečnost bylin - vyloučení těžkých kovů apod. *Zdroj*

Podle Strategie pro tradiční medicíny **WHO** by stát měl naopak vytvořit podmínky pro podporu a přístup k tomuto typu zdravotní péče. Je prokázáno řadou lékařských studií, že **tradiční čínská medicína**, někdy označovaná jako **východní medicína** nebo **celostní medicína** je účinná při prevencích různých onemocnění a při dlouhotrvajících chronických chorobách. Po celém **světe čínskou medicínu využívá přes 1,5 miliardy lidí** a v České republice to jsou desetitisíce.

Tradiční čínská medicína sněkolikatisíciletou tradicí a je nadčasovým systémem léčení, který je v souladu s přírodou a její efekt byl verifikován i západní medicínou. Používá se v současnosti úspěšně nejen v Číně, ale rozšířila se do USA, Austrálie, Ruska, celé Evropy, řady zemí v Asii (Singapur, Korea, Thajsko, Indonésie atd.), a dalších částí planety. **Tradiční čínská medicína je praktikována více než 300 tisíci lékaři ve více než 140 zemích světa.** Autoři Hosbach, Neeb, Hager, Kirchhoff, a Kirschbaum¹ v britském časopise Anaesthesia (Ročník 58 (3), březen 2003, strana 282-283) uvádí, že **více než 1,5 miliardy lidí na celém světě důvěřuje v účinnost a bezpečnost tradiční čínské medicíny.** Podle serveru BBC utratí Britové ročně za akupunkturu a další reflexivní metody kolem 130 milionů liber.

První **nemocnice čínské medicíny v Evropě** byla otevřena v Německu v roce 1990. Také Britští všeobecní lékaři uzavírají čím dál více smluv za provádění **akupunktury**. Veřejné zdravotní pojišťovny v Německu běžně proplácejí lékařům náklady na ošetření akupunkturou. Ve Francii je akupunktura široce akceptovanou součástí poskytování lékařské péče. V Británii nabízí několik univerzit akademické tituly po absolvování **studia čínské medicíny** a **kurzy TČM** jsou začleňovány do studijního programu na lékařských fakultách po

Evropě. Nejstarší Pekingská lékárna Tong Ren Tang, založená v 17.století, otevřela v roce 1995 svou pobočku v centru Londýna. Také v Rusku jsou metody TČM a západní medicíny v klinické praxi silně propojené. Ruská klinická praxe prvky této léčby zavádí do dominantních léčebných institucí. To vše by se zajisté nedělo, pokud by šlo o nějaké pochybné „léčitelství“.

Čínská medicína uplatňuje metodu analýzy a syntézy, přesné individuální diagnostiky vnitřního systému lidského těla a stavu vnitřních orgánů. Rozlišuje také několika druhů pulsů a vzájemných vztahů orgánů na mikro i makro-úrovni. **Čínská medicína** aplikuje tyto poznatky k léčbě a prevenci chorob a udržení zdraví. **Tradiční čínská medicína** je komplexním systémem zahrnujícím teorii pěti živlů vyskytujících se ve všem živém. Zahrnuje **akupunkturu, dietetiku, cvičení qi-qong** a užívání **bylinných směsí**.

Systém vzájemně provázaných drah v lidském těle a mužském a ženském principu nacházejícím se v přírodě. Je efektivní, protože funguje v souladu s přírodními zákony. Je užívána úspěšně také pro léčbu vedlejších efektů chemoterapie, k odstranění symptomů drogové závislosti a léčbě rozmanitých chronických onemocnění, u kterých je někdy západní medicína neefektivní. Je užívána k i léčbě infekcí odolných vůči antibiotikům. **Čínská medicína** je disciplína která má složitou propracovanou diagnostiku, a verifikovatelnost.

Například v článku Mladé Fronty Dnes z 14. 5. 2005 na straně 7 je uvedeno: „Zobrazení tomografu přineslo vědecké důkazy, že vpich akupunkturální jehly aktivuje mozgová centra. Britští vědci sledovali účinek akupunktury na mozek pomocí moderních zobrazovacích metod, a jejich závěr zní: **akupunktura** funguje a určitě ne jen jako placebo. Britští vědci ze Southampton University a University College London přinášejí důkazy v podobě snímků mozku. Na nich prokázali, že se během akupunktury aktivuje jedna část mozku, která se podílí na regulaci pocitů bolesti. **Akupunktura** tedy, jak britští autoři studie zveřejněné v časopise Neurolmage tvrdí, přináší pacientům užitek, aktivuje mozek a rozhodně to není pouze na základě jejich očekávání nebo placebo efekt. Skutečná a předstíraná **akupunktura** se projevují na aktivitě mozku jinak. Podráždění nervových zakončení pod kůží tedy vede po nervových drahách až do mozku a ten pak rozehraje celou škálu fyziologických pochodů, na jejichž konci může být ústup bolesti či nemoci.“

Otázkou je, koho a proč v **ČR tradiční čínská medicína** tak „dráždí, že chce zajít

tak daleko, aby ji špatným zákonem zlikvidoval. Označování **čínské medicíny** za šarlatánství se jeví jako mylné, bludné a lživé, založené na hluboké neinformovanosti, nepochopení a strachu.

Ve všech větších a lidnatějších zemích, jako je USA, Austrálie, celá Evropa a Asie, Rusko nebo Čína a další státy světa, tam všude je **výuka čínské medicíny** přísně institucionalizovaná a mají speciální vysokoškolské instituce. Těžko si představit, že by se tyto země shodly na tom, že budou na kvůli pochybné „šarlatánské“ nauce budovat univerzitní výuku. V řadě západních zemí je **tradiční čínská medicína** vyučována na univerzitách. Nemůže ji praktikovat každý, ale jen ten, kdo má diplom. Je otázkou, proč u nás k institucionalizaci došlo a opět bylo zrušeno. Nejspíše je příčina v dlouhé komunistické izolovanosti naší země, v tom, že tu byla možná jen jedna správná cesta, jen jedno správné učení, a kvůli tomu jsou myslí lidí méně otevřené novým vjemům.

Komentář: Problémem je mnohem pravděpodobněji míra suverenity naší země a z toho vyplývající úloha, jakou má v rámci evropské a světové politiky. Pokud by šlo jen o náš vlastní přístup k problematice alternativní medicíny v celé šíři, měli bychom již celou škálu oborů v nějaké formě institucionalizovanou. Stejně tak by legitimní součástí školství byly různé formy nestátního vzdělávání. To, že k tomu není vůle, je dáno mírou politické i akademické korupce a poplatnosti nadnárodnímu, potažmo globálnímu řízení. Stále si o své zemi nerozhodujeme sami.

Alternativní medicína opět v bodě nula - systém si nenechá narušit zaběhlé pořádky

Autor: Erika Magdalena Peprná

Zdroj: Protiproud

Normalizace ve druhé fázi: Řež o miliardy se maskuje bojem o zdraví a Dobro. Obrat čelem vzad. Je zbytečná smrt z rukou lékaře jiná, než selhání léčitele? Další rána svobodě. Tajemné Zdraví patří nám, ne totalitě!

Zatímco se za okny zvolna ochlazuje, v debatách o tom, co je v medicíně a oboru léčení a uzdravování "alternativní" a "klasické" (ve skutečnosti tedy co není, a co je "povolené") začíná být znovu horko.

Poslanci před rokem s velkou slávou přijali zákon, který tradiční čínskou medicínu (a ty, kdo ji praktikují) v jistém smyslu postavil na roveň s „nejvyšší kastou“, tou lékařskou. Skoro to už vypadalo, že jsme se konečně civilizovali a jako v jiných západních zemích uznali, že co funguje, nemá smysl z ideologických důvodů zakazovat. Teď se ovšem stejný zákon s ještě

větší slávou ruší. Jsou rozmary politiky stejně nevyzpytatelné jako počasí a přitom pravidelné jako střídání ročních dob? Ano, i ne.

V každém případě zůstává k zodpovězení důležitější otázka: Jaký má obojí vliv na naši populaci, pokud jde o stav organismu, jemuž z nedostatku jiného termínu říkáme nepřesně zdraví? A můžeme se nějak bránit politickému útoku na svobodu – tedy vybrat si, jak chceme být léčeni? Máme šanci dovolat se práva „pojištěnce“, který ze svých peněz platí celý ten utajený systém zvaný zdravotnictví, aby mohl svou „pojistku“ využívat podle svého vlastního rozumu, znalostí a rozhodnutí?

Útok na svobodu - pro naše dobro

Samozřejmě, že ne. B je správně. Už proto, že nejde o žádné pojištění, ale obyčejnou vysokou daň – a nemáme u nás žádného Trumpa, který by tuhle naši “Obamacare” nahlas pojmenoval. Kromě skvělých výkonů většiny lékařů na na této dani parazituje malá ale nesmírně mocná skupina s rukama nataženýma pod „černou díru“, do níž až na výjimky bez efektu a návratu házíme prostřednictvím státního výběrčího a velkorysého „přerozdělovače“ významnou část svých peněz. Právě tihle “majitelé klíčů” nás nyní prostřednictvím lobbingu v podstatě opět zbavili možnosti využívat jednu z nejstarších a nejrozšířenějších léčebných metod, které svět zná.

Nejprve k počasí politickému. A to přesto, že bezprostředněji důležitější je nepochybně počasí skutečné, protože má přímý vliv na naše zdraví, a o něj by mělo jít především. Jenže na to „zdravotní politici“, stejně jako mnoho „politických lékařů“, tak nějak zapomínají.

Samotný zákon byl a je vlastně poučnou sondou do života naší politicko-mediální scény a toho, jak se na ní vyrábí politika. Tedy – byl by, kdyby nebyl nebezpečný. Tak jako většina nemocí skomírající demokracie. Ta, která nás ořezává o zbytky občanských svobod, však může být smrtelná.

Kampaň “podle metody”

Začalo to už v létě pouhou “rýmičkou”: slavnou kauzou Aktip, o níž asi slyšel každý, kdo neležel po dobu veder jen u vody. Česká televize “na tajňačku” natočila a odvysílala dokument, zaměřující se na takzvané šarlatány. Figurovali v něm léčitelé či lékaři, kteří pracují s psychosomatikou (tedy zhruba řečeno, oborem léčení, zabývajícím se

psychologickými souvislostmi nemocí). Redaktoři vybrali jedno zařízení, pracující diskutabilním způsobem, a s jeho pomocí torpédovali nejen celé odvětví, ale vlastně celou "alternativu".

Následovala předvídatelná kampaň. To už se rýmička ukázala být ošklivou chorobou cest mediálně-politických, která hrozí zahubit celý systém. V médiích se slovo "šarlatán" vařilo na sto způsobů. Stý prvý byl použit právě v souvislosti s čínskou medicínou. Dozvěděli jsme se, že bude vyřazena ze zákona o zdravotnických profesích, ale zato bude šupem regulována, spolu s homeopatií a dalšími metodami, připravovaným zákonem o léčitelství, aby těm "šarlatánům" Výbor obecného blaha zatnul konečně tipec. Cílem má být - jak jinak - ochrana pacienta.

Vypadá to dobře, že? Co je konečně špatného na tom, chtít po léčitelích, aby například znali anatomické minimum? Je to ve skutečnosti jako se všemi regulacemi proti svobodě, „pro naše dobro“. Třeba se zbraněmi a snaze nás odzbrojit. Zbraně jsou přece nebezpečné, to ví každý. Jenže pokud jsou v rukou těch, kdo s nimi umějí zacházet, mohou naopak zachraňovat životy. I tento zákon je podobná špatná zpráva ukrajující další dílek z malinkého zbytku koláče občanských svobod a to především ze dvou důvodů.

Kdo je tady šarlatán?

Zaprvé, že není možné věřit nestrannosti podobné regulace. Důvodem je dvojitý metr, který je medicínou "klasickou" používán na jakýkoli obor, který se nevejde do úzce pojatého "léčení", jak ho vidí ona. Prý jediné klasická západní medicína (obor, který před sto lety byl de facto ještě v plenkách, zatímco třeba právě v Číně před více než tisíci lety již zakládali první oficiální státem kontrolovanou lékařskou fakultu) je "založena na důkazech". Tím pádem je pro nás vhodná, zbytek je jakési podezřelá "léčitelství", které se má hlavně kontrolovat, aby ti nebezpeční "šarlatáni" neubližovali lidem. Slovy viceprezidenta České lékařské komory Zdeňka Mrozka:

„České zdravotnictví stojí na principu medicíny založené na důkazech, do tohoto okruhu podle nás čínská medicína ani ostatní léčitelské metody nezapadají. Nechceme čínské léčitelství zakazovat, ale chceme upozornit, že něco je medicína, kterou naše komora garantuje, a něco jiného už ne, to jsou léčitelské metody...Neumím si... představit akademickou práci v této oblasti," hloubal.

Něco jako když před časem šéf všech "komorních" doktorů MUDr. Kubek v televizní debatě

prohlásil, že čínská medicína jsou “kozí bobky a šamanismus”, přičemž hrdě přiznal, že ji samozřejmě nikdy nezkoušel ani nezkoumal, jinými slovy nic o ní neví.

Jedině velmi nevzdělaný “léčitel” - nebo podvodník a šarlatán - může slova podobná těm páně Kubkovým či Mrozkovým vypustit z úst. Jinak by samozřejmě musel vědět o tom, že za ony “kozí bobky” mají tisíciletou historii vědeckého zkoumání a předepisování, byť v kultuře mírně odlišné od té naší. Že přibývá dvojité slepých, nejpřísnějším vědeckým standardům odpovídajících studií, které ověřují účinek čínské medicíny “po evropsku”. A že se učí na stovkách prestižních univerzit po celém světě.

Za všechny jmenujme třeba americký Yale. Když z něj před rokem přibyl na konferenci slovatný profesor Yung-Chi Cheng, český ministr zdravotnictví na něj pěl ódy a konstatoval, že: *“...aplikovány budou pouze ty medicínské metody, které jsou založené na důkazech. Celý systém musí mít jasný řád a být kontrolovatelný. Vítám, že se zde objevili špičkoví odborníci z celého světa - je třeba říci, že ti lidé se touto medicínou zabývají, zkoumají ji a zkoušejí ji v klinické praxi.”*

A za rok, ejhle, kde se vzal, tu se vzal pan M(r)ozek, který si “akademickou práci v této oblasti neumí představit”... Asi si neumí představit, že by studoval na Yaleské univerzitě, což je velmi pravděpodobné. Argument používání kozích bobků (o kozích nevím, mimochodem, ale v čínských podmínkách znám použití třeba veverčích) je pak asi stejně nápaditý a platný, jako kdybych se lékařům smála, že mi zápal plic minulou zimu vyléčili “plesnivým chlebem”. Terapeutika jsou mnohá, ale jsou to vědomosti lékaře, co z nich dělá lék.

Komu patří naše zdraví?

Podobně “informovaný” a “vědecký” je bohužel postoj mnoha lékařů k většině tradičních léčebných postupů: než aby je skutečně důkladně prozkoumali či s odpuštěním ozkoušeli, raději křičí, že to nefunguje - obvykle proto, že jim to řekla nějaká autorita. O to větší obdiv zaslouží menšina lékařů, kteří pracují také s „alternativními“ metodami, nebo alespoň používají zdravý rozum a nebrání pacientovi, aby se s nimi o použití podobných “babských” receptů radil.

Většina ovšem drží ústa a krok. Z neznalosti, ale také, a možná především, ze strachu. Jakmile vystrčíte hlavu z řady, jste “šarlatán” a stát se vám může cokoli. Dokud vás ale chrání plášť “bílé armády”, jste chráněni byť byste i zabíjeli - ale „podle pravidel“. Dobře je to třeba vidět na kontroverzní otázce domácích porodů: když jednou za čas zemře dítě či

matka, jde o mediální skandál rozměrů Zeměkoule. Když se totéž občas děje v porodnicích, média mlčí. Bylo to přece “lege artis”. Neboť není smrt jako smrt. Ta jedna je zločin, ta druhá je v pořádku. Koneckonců o jednu ženskou víc nebo míň...

Na obou stranách barikády

Přesto občas skandály na veřejnost prosáknou. Třeba jako když se žena oběsí, protože ji bolí duše i tělo poté, co jí chirurg při (zpackané) operaci něčeho úplně jiného uřízl také oba vaječníky “protože mu překážely” a vůbec, “žena jejího věku už je nemá k ničemu”. Tenhle možná šel sedět. Ale kolik jen o něco méně skandálních případů mezitím proklouzlo spravedlnosti mezi prsty?

Šarlatáni, hlupáci a nedouci, stejně jako lidé inteligentní, přemýšliví a skutečně pomáhající nemocným lidem, jsou na obou stranách “bílých barikád”. Mohutná regulace zjevně nebrání tomu, aby ti první na straně lékařské byli. Dokonce by bylo lze tvrdit opak: zatímco dokonale kontrolovaný systém vycvičí a na místo etického a ideového šéfa všech českých lékařů dosadí pana Kubka, jehož jednání by se směle dalo porovnávat s aktéry kauzy Aktip (neboť říká něco o něčem, o čem toho nejspíš moc neví, a je způsobilý tím někomu ublížit), když jde člověk k lékaři, právě kvůli rozsáhlé a dobře mediálně známé regulaci si nedává na “šarlatány” takový pozor, jaký by měl.

A v tom je druhý a závažnější problém ochrany pacienta. Jistě je v jistém základním smyslu nezbytná. Současně ovšem - alespoň ve stávajícím systému - má potenciál zbavovat pacienta zdravého rozumu a zbytků vlastního úsudku - a především jeho svobody. Ve vztahu k těm i oněm. A přitom jde pouze o něj, o jeho zdraví.

Co je Zdraví?

Dostáváme se tak do situace, že raději “papáme pilulky” na chřipku, nebo se uchylujeme k vysvětlení nastydnutí různými “ezoterickými způsoby”, než abychom jednali přirozeně. Například se tepleji oblékli, vzali si nějakou tu bylinku na posílení nespecifické imunity (řada z nich je ozkoušena i v rámci oněch posvátných vědeckých studií) a trochu zvolnili tempo, jako to na podzim dělaly generace našich předků.

A platí to i přeneseně: Místo toho, abychom při léčení vlastních lehčích i těžších potíží zapojili vše, co v nás je, a zkusili najít nějakou cestu, která skutečně funguje, padáme do

pastí různých “šarlatánů”, kteří nám slibují modré z nebe. Ať už se oblékají do jakých chtějí plášťů, ať už je chrání mocný stamiliardový systém, nebo nechrání, zdraví nám bez dalšího nezachrání. Tím “dalším”, bez něžž to nejde, jsme především my sami.

Ať vypadá situace jak chce beznadějně, naše život a zdraví patří nám, nikoli JIM – a tedy jsou (nebo by měly být) primárně v našich rukou. A to už ani nemluví o tom, že skutečné Zdraví je něco, co přesahuje vědomosti a chápání jakéhokoli člověka. Ale bez filozofování: Tak nám zase zabili jednu věky osvědčenou metodu. A další řež se připravuje. Terapeuti čínské medicíny, kteří investovali často dost peněz a času do profesního výcviku, jež jim nařídila osvícená vláda, se mohou jít s “rozdělanými” školami akorát tak klouzat – k ničemu jim nebudou. A všichni bez rozdílu jsme zase přišli o významnou část občanských svobod.

Pro naše dobro. Lege artis.

Komentář Na Severu: Nesvéprávný přístup našich zákonodárců, kteří se musí podvolovat tlaku zájmových skupin, se odhalí v plné nahotě, když jej porovnáme třeba se Švýcarskem, kde vláda schválila homeopatii, TCM, akupunkturu a další odvětví celostní medicíny jako legitimní způsoby léčby. Cesta je dlouhá a trnitá. Je jasné, že tam, kde farmaceutická lobby dokáže uplatnit svůj vliv, přednost dostává léčení před uzdravením.